

— Поглянь, — сказав шинкар, — хіба ти не бачиш, що ця марка американська? Сантьяго, острів Куба. Лист офіційний, тут не може бути помилки. І що я маю відповісти?

— Ну, — мовив Руж, — на твоєму місці я б дозволив їй приїхати.

— Ти так гадаєш?

Двоє чоловіків розмовляли біля навстіж відчинених скляних дверей, які виходили на терасу, хоча був лише березень. Того дня яскраво світило сонце. Мілліке знову розгорнув лист, надрукований на машинці, ще й на фірмовому бланку, — а це не могло його не вразити.

— Жодних сумнівів... *«Жорж-Анрі Мілліке, 54 роки, помер 23 лютого 1927 року в лікарні в Сантьяго-де-Куба...»* Жорж-Анрі — це мій брат...

Він прочитав далі вголос:

— *«Виконуючи його останню волю... Сума в 600 доларів...»* Купити книгу на сайті bizna.com.ua

на корабель, поїзд, їжа, готель...

— Річ не в тім. Якщо відмовишся від своєї племінниці, що подумують люди? І щодо цього бідолашного... Подумай про нього. Уяви, що ти на смертному одрі... Немає ні батьків, ні друзів. Ти помираєш. Залишається донька. У тебе залишається донька й зовсім немає грошей... Ну ж бо, Мілліке, скажи мені, до кого б ти звернувся в таку хвилину, як не до своєї родини й своєї країни, навіть якщо покинув їх сто років тому? Він, мабуть, сказав собі: «Яке щастя, що в мене є брат...». Можливо, він ледь устиг послати по консула...

— Ох! — зітхнув Мілліке. — Він навіть не знав моєї адреси...

І показав Ружу конверт з безліччю виправлень чорнильним олівцем. Але Руж не здавався:

— Яке це має значення? Я лише хочу сказати, що він помер спокійно, бо думав, що може розраховувати на брата. Решта вже залежить від тебе...

Мілліке знову зітхнув. Торкнувся долонею потилиці, потім провів по ній ще двічі чи й тричі.

— А що скаже моя дружина?

Руж вихлюпнув у склянку все, що залишалося в трьохсотграмовій карафці,

й не сказав. [Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)

Руж, що ж робити?

— Скільки їй років?

— Дев'ятнадцять.

— Чудовий вік.

— Так, — відповів Мілліке, — але бог знає, як її виховували, яких звичок набралася вона в тих спекотних країнах, серед тих чорних... І клімат також має значення.

— Вона приїде влітку.

— Так, але...

Він бурмотів, його великі, мляві, ніби розліновані щоки трусилися.

— Минуло щонайменше тридцять п'ять років відтоді, як я востаннє чув про брата. Думав, що він уже давно помер...

— Але ж ти помилився, — сказав Руж, — таке буває. А твій брат, мабуть, був іншої думки про тебе, адже саме він дав твою адресу консулові... А знаєш, брат є брат... Ти не маєш залишати небогу з тими американцями.

Мілліке знизав плечима, обтягнутими рудою мисливською камізелькою з грубої вовни поверх сорочки без коміра.

Він сказав:

— Розумієш, усього-на-всього 363 долари... А після вирахування витрат на дорогу... Скільки може коштувати ця поїздка? І скільки вона т

Купуйте книги на сайті ukrainska.biz.ua >>> ukrainska.biz.ua

кашкет з лакованим козирком. Вдягнений він був у синій вовняний светр із високим коміром і гудзиками на плечі. Невисокий, товстий і квадратний, Руж нахилився вперед на своєму табуреті й час від часу посмоктував люльку, що звисала з кутика рота.

Він тільки пробурмотів:

— Авжеж...

Потім ще додав:

— Так.

А тоді поклав люльку на ліву долоню, правицею схопив свою склянку й миттю спорожнив. Клацнув язиком і витер рота ребром долоні.

— Ти часом не бачив Декостера?

Мілліке похитав головою.

— Я маю піти подивитися, як він там.

Руж підвівся. А потім продовжив:

— А консул часом не писав, чи гарненька вона?

Потім обсмикнув сорочку, що зібгалася на його широкій спині, й підняв краєчок з одного боку, щоб дістати гаманець.

— Щодо твоєї дружини, — почав він знову, — все одно влаштує сцену, хоч би що ти робив. Чи ж тобі звикати... Бувай!

І вийшов через терасу.

Мілліке й далі стискав листа у великій руці, вир...